Ч. 161. Пятниця 31 (18) липня 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за злоx женєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Події в Туреччині. — З анґлійского парляменту. — Цісар Вільгельм а Бавария. — Розмова з Муляй Гафідом. — Карлістичний рух в Іспанії.

Турецкі часописи доносять: Оногди члени отоманьского комітету одержали запрошенє до шейка уля Ісляма, котрий їм в присутности дуже численної товпи заявив: Султан покликав мене до себе і сказав: Я дуже вдоволений з маніфестациї вдячности населеня і поручаю вам, аби ви в моїм імени заявили, що присягаю, що конституцию, яку я надав моїм вірним підданим, в цілости переведу. Ніхто тому не буде міг перешкодити. Нехай всї успокоять ся і нехай кождий займе ся своїми справами. — Шейк уль Іслям додав, що султан виголосив то запевненє стоячи і поклавши руку на коран і приобіцяв, що вскорі будуть переведені ще инші пожиточні зарядженя. Відтак член комітету ґр. Різа Тевфік бей виголосив довшу бесіду, котру закінчив словами, що тепер треба залишити маніфестациї і позволити, аби правительство могло спокійно працювати.

Турецкі часописи описують таку подію. Підчас маніфестациї перед палатою явив ся султан у вікнї перед зібраним народом та поспитав людий, чого они прийшли. Тодї виступив один маніфестант та промовив сими словами: Не хочемо нїчого иншого, як здоровля В. Ц. Вел. Від 32 ох літ кількох зрадників вкриває обличе В. Ц. Вел. перед нами. Безмежно дякуємо за свободу. Тепер ми бачили В. Ц. Вел. Най живе падишах! Султан відповів на те: „Мої діти! Будьте супокійні. Від вступленя на престол працюю для добра і щастя вітчини. Моїм найгорячійшим бажанем є щасте моїх підданих, котрі є так близькі мому серцю. Від нинї ваша будучність є запевнена. Буду працювати разом з вами. Жийте як братя. Тепер можете відійти у свободі!“ Серед оплесків народ розійшов ся.

З Константинополя доносять, що вчера було вже місто спокійне. В улицях видко вже менше людий. Коли до передвчера продавано по улицях лише портрети вел. везира, то вчера продавано переписні листки з портретом султана, що доси було заборонене. В кількох місцях міста спалено ляльки, представляючі шпигунів. — Часописи мусїли для удержаня ладу перед друкарнями просити полїцию о асистенцию, супротив натовпу людий, домагаючих ся ґазет. І торговля також значно оживила ся в послїдних днях.

При третім читаню фінансового закона критикував в анґлійскій палатї громад консерватівний посол Чембеален фінансову полїтику правительства а при тім звернув увагу на оногдашні остерігаючі виводи льорда Кромера, який відчеркував конечність збираня засобів для евентуального европейского конфлікту. Канцлєр скарбу Льойд-Джордж у відповідь на те заявив, що він не тямить часів, в яких положенє Европи не було би поважне. Оно остане таким так довго, доки народи будуть глядїти один на другого заздрим оком та будуть против себе видавати величезні суми на зброня, які радше яло би ся ужити на поліпшенє долї власного люду. Було би далеко лїпше і для Анґлїйцїв видати 400 міліонів фунтів штерлїнґів, які ідуть на уоруженя на кориснїйші цїли а за те осягдути порозуміне. Полїтичне положенє єсть впрочім тепер красше, як було давно. Перед кількома роками були три чи чотири нациї, які ворогували против Анґлії, безвпину приходило до непорозумінь з Росиєю через Далекий Всхід та з Франциєю через Африку. Тепер ситуация рішучо не гірша як давнїйше. Атмосфера взаїмного недовіря і ворожнечі викликує ся пресою. При тім заявляє мін. Льойд-Джордж, що він уважає Анґлїю доволї сильною, аби оборонити ся перед всяким, хто би на неї напав. Впрочім годї су-

---

На віядуктї.

(З нїмецкого — В. Ґергардта).

В роцї 1887 вибрав ся я до Базилеї, щоби відвідати хорого приятеля. В Шварцвальдї вступив по дорозї до знакомого менї фабриканта Талера, що мав гарний двірок, положений в прекраснїй гірскій околици. Хоч як спішив ся я на полудне, не міг оперти ся наковам Талера, щоби звидїти в єго товаристві романтичну околицю, а передовсїм руїни віядукту над глубоким яром. Колись сей віядукт, поведений сьмілою людскою рукою понад гірскою річкою, лучив два височенні береги. На однім з них єсть стация і місточко, з котрого я мав рушити в дальшу дорогу.

На перший погляд руїни робили враженє останків будови з глубокої старини, приміром з часів римских. Однак се була зовсім новітна будова, з якою сполучене страшне нещастє.

Коли іменно будовали зелїзницю до Базилеї, — оповідав менї приятель — треба було повести міст понад згаданий яр. Знайшов ся інжинїр, що підняв ся тої трудної задачі і збудовав віядукт. Населенє з цїлої околиції було горде з тої будови і подивляло не так єго клясичну красу, як радше — з огляду на незвичайно трудний терен — єго видержалість і певність, завдяки яким по віядукті їздили зовсїм безпечно так особові і поспішні поїзди, як і поїзди, наладовані найбільшими тягарами.

Двайцять лїт тому назад панувала в Шварцвальдї люта зима, як рідко. Страшні морози міняли ся з небувалими сніговницями. Дикі бурі ломили найсильнїйші дерева, якими заваловали гірскі провали, або завдяки сніговим осугам закидували навіть долини, руйнуючи людскі оселї. Потім нагле настала відлига; з гір кинули ся з шумом потоки, що виступили з берегів і глядаючи собі нових русел, піддержували дальше дїло знищеня. Річка, понад яку вів віядукт, прибула також високо а несені з гір дерева та колоди стали зі страшною силою напирати на великаньску будову. Запора счинила ся дуже небезпечна і цїлий віядукт немов тріщав і хитав ся в основах, але населенє, як сказано, горде на єго будову, вірило в єго видержалість і не припускало нїякого нещастя.

Одного дня — а було се з кінцем січня — наспів до мосточка мішаний поїзд, сильно наладований товарами і пасажирами. В місточку всїло до него ще більше людий і поїзд рушив в сторону віядукту. Кондуктор на машинї дав паровою свиставкою звичайний сиґнал і поїзд покотив ся поволи та обережно на шини моста.

Нараз в хвили, коли машина дістала ся ледви до половини моста, роздав ся страшний як грім ломіт... Головні стовпи віядукту захитали ся, склеплені луки, що двигали міст, завалили ся і машина з половиною ваґонів упала з гуком в розбурхані води ріки... То був страшний вид. З ломотом валячого ся моста, з гуком експльодуючого в водї кітла льокомотиви мішав ся пронибаючий крик нещасних пасажирів, що будьто покалїчені розбитими ваґонами або кусниками спадаючого муру з моста, будьто попечні горячою парою і водою з розірваного кітла, будьто пірвані розбурханими филями, знайшли страшну смерть у водї... Друга половина ваґонів лишила ся на меншій частинї віядукту, що зберегла ся перед упадком, і станула завдяки тому, що трісли спійла між ваґонами. Пасажири тих возів зі страху мало не повмирали; одні помлїли, другі на страшний вид нещасних товаришів дороги позападали в тяжкі недуги...

Так оповідав менї приятель, фабрикант Талер, і я оглядаючи руїни віядукту, осьвітлені романтично срібним сяєвом місяця, почув мороз на спинї. Зазублені та повикривлювані зломи тяжкої будови стали ще грізнїйші, а вкриті снігом і довгими соплями леду виглядали як фантастичні потвори.

В часї нашого повороту до дому додав ще мій знакомий, що катастрофа зробила величезне враженє на околичне населенє, котре відтак запротестувало рішучо против нової будови віядукту на тім самім місци. Управа зелїзниця мусїла числити ся з однодушною волею народа і повела шлях в иншу сторону, оминаючи здалека фатальний яр.

Але я мусїв їхати дальше. Мій приятель відпровадив мене на дворець, де ми дізнали ся, що поїзд вже від'їхав. Не було иншої ради, лише заждати на другий поїзд, що від'їзджає за три години. Тому я ледви намовив прияте-

спільні реформи відкладати через алярмуючі часописні донесеня, бо инакше ніякий людский парлямент не довів би до ніяких успіхів. Про стан фінансів Анґлії нічого торбувати сь. Підвисшати податки на покрите тягарів, яких поки-що нема, не потрібно. Годі витискати 6 або 7 міліонів фунтів штерлінґів лише на те, щоби переконати Німеччину, що Анґлія на се спосібна. Особисто міністер глядить за тим, щоби на воєнні ціли не видавано й пенса більше, як того треба для охорони краю. Такі видатки є викиненим грошем і лихом для других країв. — По промові Льойд-Джорджа ухвалено в третім читаню законопроект про заснованє двох нових ірляндских університетів.

Цїсареви Вільгельмови залежить здає ся дуже на призни Баварії, бо своїм особистим впливом полагодив спір, який повстав в „Flottenverein-ї", в хосен Баварців, хотяй союз фльот стратив в наслідок сего понад 150 тисяч членів. Тепер лучила ся подія, котра мало що не знівечила так дорого окупленої згоди. Підчас процесу кн. Айленбурґа князь розжалений на свого приятеля і протектора, зізнав, що в часі, як був послом в Монахові, поручив єму довірочно цїсар, щоби поступав в антикатолицкім дусї і попирав рух „los von Rom" в Баварії. З тої причини написав тепер цїсар дуже сердечний лист до реґента Баварії, в котрім заперечує зізнаням Айленбурґа, називаючи его клеветником.

Анґлійский дневник „Morning Post" подав розмову свого кореспондента з претендентом до марокканьского престола, Мулей-Гафідом. Витаючи кореспондента, заявив Мулей-Гафід радість, що бачить в своїм окруженю Европейця, бо він єсть великим приятелем Европейців, особливо Анґлійців, однако з тими симпатиями мусить крити ся, позаяк его окруженє противне тому. Але скоро лиш возьме в руки керму держави, здетронізує брата Абдул-Азіса і заведе в краю порядок, тоді потрафить запевнити повне безпеченьство чужосторонцям. Вісти, які ширить о нїм европейска праса, ложні. Також не єсть ворогом Французів; все уникав з ними бою. Недавно звернув ся до держав з просьбою, щоби прислати своїх консулїв до Фезу. Заручив, що будуть безпечні, мимо сего не одержав доси відповіди. Умову в Альґезірас готов узнати, бере також всї довги Абдул-Азіса на себе і на їх покрите відступає тимчасово Французам 60% доходів з мита. Свому братови готов признати доходи відповідні его станови. За домашну війну, котра нищить край, робить одвічальними европейскі держави, що не хотять узнати его правним володарем мимо того, що девять десятих місцевого населеня заявило ся за ним.

Нема вправдї причини не вірити в добру волю і щирість тих обітниць; чи однак претендент, що завдячує своє винесенє реакцийним живлам, зможе виломити ся зпід їх впливів і накинути їм свою волю, то велике питанє. Сторонники Мулей-Гафіда дуже ворожо настроєні супротив Европейців і тому его кандидатура непожадана европейским державам, крім Німеччини, котра в побіді Гафіда видить упадок впливів Франциї в Марокку.

В пятницю відчитано в іспаньскім сенатї декрет, яким замкнено теперішну сесию, а отсе в неділю відбуло ся в Цумарраґа величезне 15-ти тисячне віче карлїстів, яке доказує, що карлїстичний рух знов набирає значіня. Провідник партиї, Меля пригадав сьвітлі часи карлїстів та вказував на нерозривну єдність між церквою і народом а вкінци звеличав сина Дон Карльоса, Дон Хаіме, якого імя аклямовано. Против орґану карлїстів „Correo de Guipuzcoa", який помістив заяву пос. Мелї про Дон Хаіме під титулом „Муж, якого нам треба", заряджено карні доходженя. Власти баскійско-наварских провінций не привязують великої ваги до сего руху та заявляють що его аранжерам ходить о те, щоби піддержати настрій своїх сторонників.

Новинки.

Львів, дня 30-го липня 1908.

— Іменованя. Wiener Ztg. оповіщує: Є. В. Цїсар іменував радника суду краєвого в Коломиї дра Виктора Маньковского президентом окружного суду в Сяноцї. Дальше іменував Цїсар радниками висшого суду краєвого у Львові: прокуратора в Станиславові Ів. Килїяна, радника висшого суду в Чернівцях дра Ер. Мандичевского, радників суду краєвого Дион. Гайдера і Ал. Добряньского в Самборі, Апол. Ебенберґера в Станиславові, Ферд. Зеґадловича у Львові, Лук. Кмицикевича і Кар. Копеца в Перемишли. — Радниками висшого суду краєвого в судах I інстациї іменовані радники Фр. Коман в Станиславові, Лев Максимович в Стрию, Ант. Писковуб в Станиславові. — Вкінци іменував Цїсар віцепрезидентами судів I інстанциї: радника краєвого суду у Львові Тад. Маливу для Львова, радника Андр. Льорка в Самборі для Тернополя, Мод. Каратницкого в Коломиї для Самбора і Івана Жджарского у Львові для Золочева.

— Ювилей полку. 7-ий полк уланів, що рекрутує ся з округа львівского XI-го корпуса і має доповняючу кадру в Бережанах та стационований тепер в Штокерав під Віднем, обходив там дня 27 с. м. 150 лїтний ювилей свого єствованя. В ювилейнім торжестві взяли участь також властитель полку, арх. Франц Сальватор, намістник ґр. Кільмансеґ, майор ґр. Шептицкий і ин. Цїле Штокерав пристроєно торжественно, зелїзничий дворець і ратуш були декоровані величаво. По польній Службі божій полковник Дондорф в промові виголошеній по польски і по руски, оповів історию того полку, що проливав кров в 30 великих битвах, а в яких 300 воєнних стрічах, причім полягло 96 офіцирів, 1340 людий і 985 коний. Зате полк взяв у тих боях в неволю 1 ґенерала, 217 офіцирів, 6940 вояків і зд був 2 срібні булави, 1[illegible] хоругов і 158 гармат. По дефіляді архикнязь ше[illegible] висунув ся на чоло полку і завів его до міста, де серед перемаршу населенє витало его окликами.

— Дрібні вісти. Вписи до краєвої колодійско-ковальскої школи в Товмачи відбудуть ся від 5 до 15 серпня. — В Пальчинцях збараского повіта ударив грім в хату Яська Гайдая і впавши до середини вікном, збив образок, спалив висячий над ним віночок і легко попарив жінку Гайдая. Хата почала горіти, але збігли ся люди і загасили огонь. — На зелїзничім двірци в Тарнові сповняючий службу в амбулянсї почтовий официянт Якоб Лейстина дістав ся в ночи на 25 с. м. під льокомотиву, котра урвала єму ліву руку і сильно зранила в голову.

— Нещастні пригоди. Передвчера по полудни переїхав візник Ів. Прашек в ул. Пекарскій у Львові 3 лїтну Павлину Рубаївну доньку дозорця дому при ул. Глиняньскій. Дитина тяжко покалїчена, померла небавом. — За Стрийскою рогачкою у Львові над'їхав передвчера самоїзд так скоро, що сполошив коні Николи Федика, селянина, що віз до Львова на продаж горшки. Федик упав під колеса свого воза, котрі поломили єму кілька ребер в правім боцї. Тяжко ушкодженого відставлено Федика до шпиталю, а їдучі самоїздом щезли і не удало ся вислїдити, хто они були.

— Страшний злочин відкрито оногди в Триестї. Именно ем. капітан, Оскар Бедравсперґ, котрий удержував любовні зносини зі співачкою Фабріївною, що походила з Тунїсу, убив єї сокирою, а відтак порізавши єї на кусники, запакував до кількох пачок. Одну з тих пачок, в котрій була голова убитої, обтяжив каменем і кинув до моря. Пачку ту виловив якийсь рибак і побачивши, що она містить, відніс наляканий до поліциї. Полїция розпізнала в чертах голови співачку Фабріївну, а знаючи, що капітан Бедравсперґ удержував з нею любовні зносини, удала ся до его мешканя і перевела в нїм ревізию, підчас котрої найдено ще 3 пачки з порізаним тїлом убитої приготовлені до вкиненя до моря. Слїди крови на підлозї були змиті. Капітана сейчас арештовано. Він випирає ся всякої вини і каже, що співачку убив

ля, щоби більше мною не клопотав ся і вертав до дому, а сам розсів ся в куті почекальні. Було трохи зимно і я випив склянку горячого пончу, який поділав на мої нерви, роздразнені оповіданєм про катастрофу, дуже благодатно. Згодом я задрімав і мусів таки добре заснути, коли прокинув ся аж на голос зелїзничого функціонара: „Всїдати до Базилеї і т. д".

Я вийшов з почекальні і вскочив до передїлки першої кляси. Тут був я сам один. Закуривши циґаро, я згадав знову мимохіть про катастрофу на віядукті і був вдячний місцевому населеню, що недопустило до відбудови фатального моста. Можу їхати собі тепер спокійно... Я отворив вікно і в блїдім сьвітлї місяця замаячіли далеко руїни віядукту.

Вже хотів вікно замкнути, бо воздух був занадто студений, коли зробив дивне відкрите. Наш поізд зовсім не минав віядукту, а противно, менї здавало ся, що їдемо просто на него... За хвилю не було вже найменшого сумніву, що зайшла фатальна похибка і поїздови грозить страшна катастрофа... Як можна так помилити ся? — сего я не міг зрозуміти, а впрочім навіть не старав ся. Я крикнув лише якимсь страшним голосом, не знаги, чи з розпуки чи в думці, що тим способом приспішу якийсь ратунок. Відтак сїпнув з цїлої сили за линву безпечности. Сїпнув ще раз і ще раз, але поізд зовсім не ставав. Противно, гнав з ще більшою швидкостию на неминучу загибіль. Менї стало волосє дубом, мороз прошиб цїле тїло і я упав безсильно на мягкий фотель. Ще кілька минут і всему буде конець. Нараз я схопив ся, отворив вікно і вже наставив ся вискочити крізь него, коли — трас!... Роздав ся страшенний гук, начеб весь сьвіт валив ся і мій ваґон, перехилившись сильно в один бік, став летїти в пропасть... Знов роздав ся страшенний гук, лоскіт, шум, плюскіт, крик і повторила ся страшна сцена з перед 20 років.

Так само експльодував котел і так само пожирала людий страшна смерть... Я мав якесь чудесне щасте, бо опинив ся цїлий серед студених филь. Згодом я вже був на березї і підбіг до кондуктора, що дивним дивом так само уратував ся, та крикнув до него, яким чином поізд міг вїхати на старі шини, що вели колись на проклятий віядукт.

В тій хвили почув я на рамени чиюсь руку і різкий голос роздав ся наді мною:

— Пане, найвисша пора всїдати до Базилеї!

Я стрепенув ся і отворив очи. Що се? Я находив ся в почекальни першої кляси а передо мною стояв зелїзничий функціонар. З моїх грудий вирвав ся дикий голос, голова менї закрутила ся і я повалив ся на долівку...

Я пробудив ся в шпитали малого міста і першим моїм питанєм було, чи богато виратовало ся пасажирів та чи машину, яка впала в пропасть, вже добули. Мене не розуміли і ще кілька тижднїв маячів я серед горячки.

Подужав я цїлковито аж в домі мого приятеля Талера, котрий не міг собі простити, що показав менї руїни віядукту та оповів его историю. Враженє его оповіданя поділало на мене так сильно, що на стациї менї приснила ся цїла катастрофа, а той сон я переплатив нервовою недугою. Переплатив також моїм волосєм, бо чорне, як піра у крука, перемінило ся при тій нагоді в сиве. Кажуть, що оно менї до лиця, тому навіть его не фарбую.

Дивне також, що моя катастрофа стала ся того самого дня місяця січня, що й дійстна перед двайцяти роками.

якийсь Кальот, котрий також мав з нею любовні зносини. Здогадують ся, що капітан допустив ся убийства, аби забрати дорогоцінности співачки.

— Викрадена черниця. Яких 6—7 верст від Ташкенту стоїть жіночий монастир. Сими днями одна з черниць, Ніна Софронова, полокала шмате на річці Альматинці. Нараз з корчів вискочили якісь невідомі люди і на очах инших черниць вхопили Софронову, звязали її, накинули на голову мішок і скочивши на коний, втікли в степ. Кинулись доганяти, але даремно: черниця пропала без вісти. Про неї розповідають цікаву історию. Була се замужна Кіргізка. Залюбила ся в молодім Кіргізі, котрий убив її чоловіка, а сам став розбишакою. Тоді Кіргізка приняла без відома рідні християньство і вступила до монастиря. Думають, що її викрала рідня, аби виконати над нею „сьвященну пімсту" за зраду магометаньскої віри.

— Вписи учениць до приготовляючої, I, II і III кляси в прив. женьскій гімназиї з руским викладовим языком, наділеній правом публичности, СС. Василиянок у Львові відбудуть ся в днях від 31 серпня до 2 вересня включно в год. 8—12 і 3—6, вступні іспити до приготовляючої і I кл. і приватні за II піврік I кл. (послідні лиш за попопередним дозволом Ради шк. краєвої) дня 3 вересня, а вступні до II і III кл. між 5 а 15 вересня. До вступних і приватних іспитів до II і III кл. треба зголосити ся в дирекциї найменше 2 дни перед іспитом. Шкільний рік 1908/9 розпочинає ся торжественним Богослуженєм в церкві СС. Василиянок дня 4 вересня о год. 8 рано. О. Спиридон Кархут, директор женьскої гімназиї СС. Василиянок у Львові.

— Репертуар руско-народного театру в Косові. (Саля „Сокола"). Початок о 7 вечером.

В суботу дня 1 серпня „Барон циганів", оперета в 3 діях Стравса.

В неділю дня 2 серпня „Маруся Богуславка", образ з давних часів зі співами і танцями в 5 діях М. Старицкого.

Ві второк дня 4 серпня „Галька", опера в 4 діях С. Монюшка.

В четвер дня 6 серпня „Запорожець за Дунаєм", народна оперета в 3 діях Аргемовского. Закінчать: „Вечерниці" твір музичний в 1 дії Ніщиньского.

Білети продає „Народна Торговля", а від 6 години в день вистави каса театру.

— Зелїзниця Львів-Підгайці. Будова тої зелїзниці не буде скінчена на умовлений речинець, т. є. до 1 вересня с. р. Відповідно до підприємців стан робіт не всюди находить ся в однаковій стадиї. Лише на лінії від Винник до Николаєва (яких 15 кільометрів) шлях майже готовий. Роботи на лінії від Курович до Перемишлян і дальше ведуть ся дуже пиняво, а місцями ледви розпочаті. В околици личаківского двірця лишає ся також богато до роботи і оден великій насип в кривчицких дебрах ще не укінчений, а инші готові насипи потерпіли дуже від послідних злив. Великий камінний віядукт коло Кривчиць вже вимуровано, але насип коло віядукту ледви зачали робити. Так само богато роботи вимагає насип в дебрі коло Винник. З огляду на се рух на сій зелїзници розпічне ся може аж з початком нового року.

— В клїтці з львами. В Станиславові перебуває цирк, в якім продукує ся пані Прінсе, усмирителька диких зьвірів. В суботу в полудне підчас кормленя зьвірів пані Прінсе війшла до порожної передїлки клїтки з кусием мяса а з сусідної передїлки мали сторожі випустити одного льва. Однак і другий лев вскочив до тої передїлки, де була пані Прінсе а побачивши, що она не має для него мяса, покусав її в руки і подрапав груди. Усмирителька не втративши сьвідомости, підскочила в гору і учепила ся горішної крати, а тимчасом сторожі зелїзними друками витрутили льва до сусідної передїлки. Другий лев гриз свою порцию мяса, не дивлячись навіть в сторону пані Прінсе. Рани усмирительки на щасте не тяжкі.

— Повени. З Гуцульщини пишуть: В неділю дня 26 с. м. з полудня заграли гірскі потоки і вода прибула з такою силою, що поперивала комунікацию на дорозі з Пістиня до Космача, де кого подибало, там мусів чекати, ба і ночувати, бо доси незначні потічки, що ледво слезили, розгукались як ріки, несучи з великої і стрімкої области гір величезне каміне, гиле, колоде і всякі ковбки. Коли розпука огортає тих, котрих серед дороги стримала сила елементарна, так що нікуди їм видістатись ні вперед ні взад — то всеж прийде час, що вода опаде і они дальше повандрують! Але щож казати про тих, через котрих поля, огороди ся навала іде; се годі описати, то щось болюче, дивитись на ту працю людску, на ту надію одиноку по тяжкім передновку, серце краєсь, як вся культура знищена раз на все, гори шутру та каміня нанесло на місце, де перед кількома годинами красувалась прекрасна травиця, готова до кошеня, лиш чекала погідки. Але найбільший жаль над причуд красною кукурудзою, бараболею і иншою городниною, все те знесла ся навала до чиста, отвираюча аж до шутру грубого глубокі нові корита. Як велика сила була води, мож собі уявити, коли береги не лиш специяльними охоронами ослонені але навіть зарослі деревами високопенними усували, рвало з одного місця а поперевертані, поломані плоти з корчами занесло в суміш в друге місце. В однім місци гору 100 метр. високу, обсаджену щепами на весні, до доби урвало до половини. Зісуване каміня і глини з гори в рвучу воду получене було з таким гуком та ревом, що серед темної ночи подобало на штурм якої твердині — раз у раз грохіт неначеб з гармат стріляв. Прибережні мешканці тих потоків потерпіли дімаючі страти, не тим, що утратили всю працю і з нею надію сегорічну, але знесенєм жизненної почви ґрунту в одним місци а з других замулених тоїж шутром та піском до висоти і кількох метрів. Старі люди запитувані, чи памятають щось таке, відповідали, що подібне нещасте було вже щось 20 літ тому.

— Доми для нежонатих. Добродійність, на погляд нинішних социольоґів, єсть переходовою проявою, яка з розвитком культури уступить перед практично приміненими інституциями, опертими на самопомочи. Така інституция за можливо найнизшою оплатою має заспокоїти всі конечні потреби інтеліґентної одиниці. Перші почини на тій области зроблено вже в Льондоні, Дублині, Медиолянї і в Новім Йорку. В тих містах поставлено доми, в яких безженний житель за низьку ціну дістає окрему комнатку, харч, купіль що вечера, чисте біле а крім того має читальню, бібліотеку, кругольню і т. п. В Анґлії єсть вже богато таких домів і они приносять своїм властителям 5% доходу і сповняють зовсім добре свою задачу. На взір анґлійский заложено в 1902 роцї в Медиолянї в Італії людовий готель „Albergo Popolare". Єсть там місце на 520 виключно мужчин. Реґулямін сего готелю не звязуюче нічиєї личної свободи, улекшує тїй пітисячці мужчин спільне приятельске пожите під одним дахом і забезпечує чистоту і порядок, що рідко лучає ся у населеня Італії. Будинок складає ся з високих сутерен, партера і пяти поверхів. На партері єсть: просторий передсінок, каса, мешканє придверника і інтенданта, концертова саля, дві їдальні, кухні і саля до куреня. В сутеренах суть купелї і варстати, де виконують ся шевскі і кравецкі направки, потрібні жителям „Albergo Popolare". На поверхах суть великі салї, поділені на два ряди комнаток, з яких двери виходять до спільних сїний. Передїльні стїни комнат не достають до стелї на пів метра, щоби лекше було їх провітрити або огріти. Обстанова комнаток невибаглива але дуже вигідна. — Тут також вложений капітал, акциями по 100 лірів, дає 5 прц., а надвижка переходить до резервового фонду. З огляду, що нині вартістні папери дають малий процент, легко находять ся капіталісти, які вкладають свій гріш в такі підприємства.

Телеґрами.

Прага 30 липня. Вчерашне засїданє Видїлу краєвого було присьвячене нарадам над речинцем скликаня ческого сойму. Постановлено предложити правительству початок сесиї на день 10 або 14 вересня. Сесия буде тревати до кінця жовтня.

Константинополь 30 липня. Оповіщують урядово, що всї зверхности громадскі одержали приказ виготовити виборчі листи. Вел. везир поручив міністрови справ внутрішних виготовленя зміни ординациї виборчої.

Константинополь 30 липня. Часописи доносять, що вчера випущено на волю 166 политичних вязнів, між ними богато Вірмен.

Ревель 30 липня. О північи французска ескадра відплила. На росийских кораблях грано марсиліянку.

Льондон 30 липня. Доносять з Тегерану, що вість о султаньскім іраде, заводячім конституцию в Туреччині, викликала там велике вдоволенє і додала сил революционістам.

Курс львівский.

Дня 30-го липня 1908.	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	568 —	575·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	410 —	420·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	560·—	565·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	350·—	400·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	110·30	111·—
Банку гіпот 4½%	99·30	100·—
4½% листи застав. Банку краєв.	100·—	100·70
4% листи застав. Банку краєв. .	94·30	95·—
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	97·—	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	97·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	94·—	94·70
III. Облїґи за 100 зр		
Пропінацийні гал.	97·70	98·40
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ 4½% . .	100·—	100·70
Зелїз. льокаль. 4% по 200 кор.	94·—	94·70
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	95·60	96·30
„ м. Львова 4% по 200 кор.	93 80	94·50
IV. Льоси.		
Міста Кракова	112·—	122·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	50·40	54·40
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	25·40	27·40
Італіянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский) . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденьский) . .	67·50	71·50
Базиліка 10 кор. (Курс віденьский) . .	19·40	21·40
Joszif 4 кор. (Курс віденьский) . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский) . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·35	11·38
Рубель паперовий	2·51	2·53
100 марок нїмецких	117·52	117·72
Доляр американьский	4·80	5·—

НАДІСЛАНЕ.

— Конкурс. Товариство „Руский Жіночий Кружок" в Коломиї розписує конкурс на 30 місц до Бурси для дївчат. Услівя: 1) Доплата місячна 22 К: 2) одноразовий даток 3 К на інвентар; 3) кождого місяця 1 К на пранє; відповідна скількість біля, одежі і постіль. Поданя вносити найдальше до 15 серпня 1908 р. на руки п. Міндори Гнатишакової в Коломиї ул. Мнихівка, ч. 79.

За редакцию відповідає: **Адам Кроховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недонада. (Телефона ч. 527).